

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. V.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. V.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. CPR-26690-06/ČJ-2024-930310-V249, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 2 A 30/2024-98,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 6. 2024, č. j. CPR-26690-06/ČJ-2024-930310-V249, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 25. 3. 2024, č. j. KRPA-325420-29/ČJ-2023-000022-50, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla stanovena doba k opuštění území podle § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. 6. 2025, č. j. 2 A 30/2024-66, zamítl. Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 10. 2025, č. j. 4 Azs 145/2025-70, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť v souladu s recentní judikaturou kasačního soudu nejednal s nepřiznal manželce stěžovatele postavení osoby zúčastněné na řízení, resp. ji nevyzval, aby sdělila, zda hodlá práva spojená s tímto postavením uplatňovat.

[3] Městský soud tudíž věc opětovně posoudil, přičemž setrval na svých dřívejších závěrech a žalobu rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, č. j. 2 A 30/2024-98, jako nedůvodnou zamítl.

[4]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, kterou doplnil na základě výzvy soudu. Stěžovatel se domáhá zrušení rozsudku městského soudu i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná navrhlá zamítnutí kasační stížnosti.

[5]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[6]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[7]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[8]Stěžovatel považuje kasační stížnost za přijatelnou s ohledem na to, že obdobná situace (věk a zdravotní stav) nebyla u Nejvyššího správního soudu dosud řešena. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejedná o otázku právní (viz předchozí odstavce), nýbrž skutkovou. Tyto okolnosti tedy nezakládají důvody přijatelnosti kasační stížnosti.

[9]V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné namítá, že významným faktorem, který měl městský soud zohlednit, je probíhající konflikt a s ním související utvrzení ruského totalitního režimu, kvůli nimž není jisté, zda bude vycestování stěžovatele pouze přechodného charakteru. Z důvodu dlouhodobého pobytu v Schengenském prostoru by mohl být stěžovatel ohrožen na zdraví či na životě. Tato námitka však nemá předobraz v žalobě, jedná se proto o kasační námitku, která není ve smyslu § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. přípustná.

[10]Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. V této souvislosti upozorňuje, že městský soud neměl povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postavil-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou

pokračování

argumentaci, z níž vyplývá, že jeho námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, č. j. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 Afs 69/2022-33, bod 12). Naopak úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, tj. se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech obsáhnout i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, nebo ze dne 23. 8. 2024, č. j. 4 Azs 20/2024-17, bod 15). Těmto judikatorním požadavkům městský soud vyhověl. Těžištěm argumentace stěžovatele v průběhu předchozích řízení bylo tvrzení o nemožnosti vycestování z důvodu jeho věku, zdravotního stavu a nutnosti osobní péče o nemocnou manželku. S touto otázkou se městský soud obsáhle vypořádal. Z obsahu napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele hodnotil všechny okolnosti případu, jak vyplývá z odstavců 41 a 42 napadeného rozsudku. Při vymezení veřejného zájmu na vycestování stěžovatele nahlížel na věc optikou kritérií vymezených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek Velkého senátu ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 46410/99), akcentoval zejména délku stěžovatelova neoprávněného pobytu na území České republiky (od roku 2022), přičemž dospěl k závěru, že ačkoli se stěžovatel nedopouštěl trestné činnosti či jiného závažného narušení veřejného pořádku, nelze pominout jeho několikaletý nelegální pobyt na území. Z uvedeného je zřejmé, že městský soud argumentaci stěžovatele vypořádal, a to i v kontextu judikatorních požadavků. Úvahy městského soudu jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35)

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že podle obsahu protokolu o výsledku stěžovatele ze dne 29. 9. 2023, č. j. KRPA-325420-7/ČJ-2023-000022-SV, se stěžovatel pokoušel svoji pobytovou situaci řešit, avšak jeho žádost o vydání víza pro strpění byla zamítnuta již dne 25. 5. 2023, čehož si byl vědom, a přesto na území České republiky nadále pobýval nelegálně. Teprve v návaznosti na uskutečněnou pobytovou kontrolu, tedy s vědomím hrozících negativních důsledků nelegálního pobytu, se stěžovatel dostavil na cizineckou policii, aby situaci řešil. Žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny, na kterou v kasační stížnosti poukazuje, podal až dne 16. 4. 2024. Za těchto okolností není relevantní argument stěžovatele, že se snažil svoji pobytovou situaci řešit.

[12] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány nezjistily skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a městský soud jejich vadný postup aproboval.

[13] Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s hodnocením městského soudu popsáním v odstavcích 31 až 36 napadeného rozsudku, na které pro stručnost odkazuje, neboť jeho úkolem není opakovat jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019-26). K tomu je vhodné upozornit na

skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě pouze opakuje žalobní argumentaci, přičemž tvrdí, že městský soud nesprávnost postupu správních orgánů přehlédl.

[14] Ohledně věku a zdravotního stavu stěžovatele městský soud konstatoval, že na základě podkladů obsažených ve správním spisu správní orgány zhodnotily tyto okolnosti dostatečně. Přitom poukázal na to, že cestování ve věku stěžovatele není nijak výjimečné, věk tak není faktorem znemožňující vycestování. Praktický lékař stěžovateli nedoporučil cestování na velké vzdálenosti, k čemuž městský soud uvedl, že „*se jedná pouze o doporučení ošetřujícího lékaře bez bližšího odůvodnění založeného na objektivizaci zdravotního stavu žalobce. Z lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s vycestováním hrozila újma na zdraví, či že by byl dokonce ohrožen na životě. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k lékařské zprávě týkající se zdravotního stavu vyjádřil, přestože žalobce v souvislosti se svým zdravotním stavem žádnou odvolací námitku nevznnesl. V tomto směru žalovanému nelze ničeho vytknout.*“ Tyto závěry přitom stěžovatel v kasační stížnosti zásadním způsobem nerozporuje, ačkoli je jeho úkolem rozporovat konkrétními námitkami závěry městského soudu, nikoli zprostředkovaně rozhodnutí správních orgánů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Stěžovatel toliko tvrdí, že mu lékař cestování nedoporučil a soud nedisponuje odbornými znalostmi ani pravomocí, aby hodnotil závažnost zdravotního stavu. Jestliže však lékař v lékařské zprávě neuvedl objektivní důvody, proč by měl zdravotní stav stěžovatele znemožňovat jeho vycestování, a stěžovatel jejich existenci ani konkrétním způsobem netvrdil, nelze žalované ani městskému soudu vytýkat, že dospěly k závěru, že vyjádření lékaře má pouze doporučující charakter.

[15] Stejně tak se městský soud dostatečně zabýval nezbytností osobní přítomnosti stěžovatele při péči o manželku, a to v odstavcích 33 až 35 napadeného rozsudku, v nichž se ztotožnil se závěry správních orgánů. Ty vycházely z toho, že léčba manželky stěžovatele probíhá ve Švýcarsku, kam ji podle jejího vyjádření dováží rodinný známý. Není proto v tomto ohledu na stěžovateli závislá. Kromě toho její léčba nemusí probíhat ve Švýcarsku a pro zajištění péče může jako držitelka pobytového oprávnění požádat o sociální zdravotní péči či asistenci. Další možností je využití placené domácí péče či dočasné ústavní péče. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že manželka stěžovatele přesídlila v průběhu řízení do K. V., kde má lékaře a využívá péče v místních léčebných zařízeních. Také uvedla, že stěžovatel péči o manželku dlouhodobě neřešil, ač k tomu měl možnosti. Ani tyto závěry stěžovatel nosným způsobem nezpochybňuje. Uvádí, že se správní orgány ani městský soud náležitě nevěnovaly namítané administrativní náročnosti zajištění péče a nedostatku kapacit zdravotnických zařízení, přičemž zcela pomíjí argument, že se o zajištění placené domácí či ústavní péče ani nepokusil (viz odstavec 34 napadeného rozsudku).

[16] S ohledem na výše uvedené a totožnost kasační argumentace nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že správní orgány i městský soud bagatelizovaly závažnost zdravotního stavu stěžovatele a jeho manželky v rámci posouzení intenzity zásahu do jejich rodinného a soukromého života. Naopak, jak již bylo zmíněno, městský soud hodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho manželky s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a v souladu s požadavky vyplývajícími z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Konstatoval přitom, že k zásahu nepochybně dojde, nicméně pouze na omezenou dobu, přičemž se jedná o nejmírnější

pokračování

důsledek stěžovatelova protiprávního jednání. Tento závěr městského soudu vycházel z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 19. 9. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-28, a ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 Azs 83/2024-39, a tam citovanou judikaturu). Z důvodů popsaných výše vyhodnotil, že stav manželky stěžovatele není natolik závažný, aby vyžadoval bezpodmínečnou přítomnost stěžovatele na území, a bránil tak jeho vycestování. I s tímto hodnocením městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovateli v důsledku rozhodnutí žalované není znemožněn vstup na území členských států Evropské unie a dalších smluvních států. Důvodná není ani námitka stěžovatele ohledně jeho budoucího pobytového statusu. Jak uvedl městský soud, i přes ustanovení § 1 nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepříjatelnosti žádosti občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky, které dočasně znemožňuje podání žádosti o udělení pobytového oprávnění na zastupitelském úřadě, stěžovatel má podle § 2 odst. 1 uvedeného nařízení i nadále možnost podat na zastupitelském úřadě žádost o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny. Stěžovatel se domnívá, že tato možnost by v budoucnu mohla být omezena, což v jeho případě nehraje roli, neboť, jak již bylo uvedeno výše, příslušnou žádost již podal v České republice dne 16. 4. 2024. V kontextu námitek stěžovatele je vhodné poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, podle jehož závěrů neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Z tohoto judikátu vycházel i městský soud (viz odstavec 38 napadeného rozsudku). Vzhledem k těmto možnostem nebyl dán ani důvod k přerušení řízení, jak se domnívá stěžovatel.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud rozhodl na základě skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepříjatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu